

DIARI DE SESSIONS DE LA COMISSIÓ D'ASSUMPTESS SOCIALS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 349-1992

Fq.Con.núm. 33/27

V legislatura

Any 2002

Núm. 39

Presidència
de l'Honorable Sra. Maria Lluïsa Dubón i Pretus

Sessió celebrada dia 13 de juny del 2002

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I. COMPAREIXENÇA RGE núm. 2106/02, sol·licitada per quatre membres de la Comissió d'Assumptes Socials, pertanyents al Grup Parlamentari Popular, de l'Hble. Consellera de Benestar Social, per tal d'informar sobre el seu viatge als Grans Llacs. 562

II. PROPOSICIÓ NO DE LLEI RGE núm. 2013/02, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Ecologista, relativa a llei bàsica d'ocupació. 574

LA SRA. PRESIDENTA:

Senyores i senyors diputats, començarem la sessió d'avui i en primer lloc demanaria si es produeixen substitucions.

LA SRA. CAPÓ I ABRINES:

Sí, presidenta. Margalida Capó en substitució de la Sra. Cerezo.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies.

EL SR. RAMON I JUAN:

Miquel Ramon substitueix Margalida Rosselló.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies.

EL SR. MARÍ I SERRA:

Joan Marí substitueix Andreu Crespí.

EL SR. TUR I TORRES:

Sí, Sra. Presidenta. Vicent Tur substitueix Sofia Hernanz.

I. Compareixença RGE núm. 2106/02, sol·licitada per quatre membres de la Comissió d'Assumptes Socials, pertanyents al Grup Parlamentari Popular, de l'Hble. Consellera de Benestar Social, per tal d'informar sobre el seu viatge als Grans Llacs.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies. Tot seguit passarem al primer punt de l'ordre del dia, consistent en la compareixença RGE núm. 2106/02, presentada per quatre diputats membres de la Comissió d'Assumptes Socials adscrits al Grup Parlamentari Popular, mitjançant la qual sol·liciten la compareixença de la consellera de Benestar Social per tal d'informar sobre el viatge de la consellera Fernanda Caro als Grans Llacs.

Assisteix l'Hble. Consellera de Benestar, Sra. Fernanda Caro i Blanco, acompanyada del Sr. Llorenç Pons Llabrés, director general de Cooperació, i té la paraula la Sra. Fernanda Caro sense límit de temps.

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL (Fernanda Caro i Blanco):

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores i senyors diputats, la visita per part d'una delegació de la Conselleria de Benestar Social del Govern de les Illes en la qual era present jo mateixa com a consellera als Grans Llacs, en concret a Burundi i Tanzània, ha estat motivada per la confluència de tres factors que són els que d'alguna manera ens conviden a fer aquest

tipus de coneixement d'un projecte sobre el terreny. Aquests tres factors és el fet que conflueixen, com ja he dit, que en la zona dels Grans Llacs des del Govern de les Illes a partir de la Direcció General de Cooperació s'estan realitzant una sèrie de projectes que tenen un clar caràcter polític, donat que s'està donant suport al procés de pacificació i de democratització d'aquella zona.

Juntament a això conflueix el fet que, com no podia ser d'una altra manera, aquest suport polític per afavorir el procés de pau i de democratització, venia acompanyat per la posada en marxa de diferents projectes de cooperació per al desenvolupament, de tal manera que des que el Govern de les Illes Balears, l'actual govern, va entrar a governar i va posar en marxa la direcció general, és a dir, des del 99 fins al 2002 s'han invertit en aquella zona dels Grans Llacs prop de 100 milions de pessetes. Bàsicament les inversions, i després les detallaré, estan fetes a Burundi i a Tanzània, però és cert que es treballa també en petits projectes a tota la zona dels Grans Llacs, Congo i Rwanda també.

Com he dit, el fet que les accions tenen un caràcter clarament polític i el fet que des del 99 el Govern va prendre la decisió de treballar d'una manera decidida en el desenvolupament d'aquesta zona, quan abans no es treballava més que pràcticament d'una manera molt -diguem-ne- poc contundent a partir de projectes petits, són les raons per les quals varem decidir que fer aquest viatge era una prioritat.

Però més enllà d'aquestes grans qüestions hi havia uns objectius ja concrets; a partir d'aquestes decisions, diguem-ne, de caràcter estratègic hi havia objectius concrets a partir dels quals es va desenvolupar i programar tot el viatge. Per una part es va preveure fer visites a càrrecs polítics de Burundi que, com saben, és una zona que encara no ha acabat de fer el procés de pau, per conèixer de primera mà com està la situació del país després dels acords de pau d'Arusha. Després hi havia com a objectiu visites i entrevistes a ONG burundeses amb l'objectiu de veure quines necessitats tenen en la seva tasca. La majoria d'aquestes ONG burundeses amb les quals varem contactar estan actuant hores d'ara com a contrapart de les organitzacions de les Balears que treballen allà a la zona dels Grans Llacs.

Un tercer objectiu era fer visites als microprojectes que s'estan desenvolupant amb el suport de la Direcció General de Cooperació, sobre tot a Bujumbura i afores d'aquesta ciutat. Un quart objectiu era la visita a la zona de camps de refugiats a Tanzània, de refugiats sobretot burundesos, on hi ha la majoria dels refugiats que sortiren després que es varen iniciar els genocidis. Un altre objectiu va ser la visita als projectes que s'han finançat a Kigoma, a Tanzània, que després detallaré, i després entrevistes amb ONG locals que participen de projectes de cooperació d'altres organismes.

S'ha de dir que aquest viatge va ser encara més enriquit per la possibilitat no únicament de contactar, sinó de fer gran part de les visites i de la feina feta sobretot a Tanzània amb l'ambaixador espanyol a la zona dels Grans Llacs, el Sr. José María Castroviejo, que, com dic, ens va acompanyar durant tota

la visita, ens va facilitar també contactes amb ACNUR i això va possibilitar el fet que en un futur pròxim es facin actuacions directes en els camps de refugiats a través del representant de les Nacions Unides per a la qüestió dels refugiats.

Jo a la meua intervenció descriuré cadascuna de les actuacions que es varen fer cada dia. Després parlaré dels diferents projectes i el cost d'aquests projectes, i després en tot cas per parlar de conclusions i de valoracions podríem deixar els torns de rèpliques i de contrarèpliques.

Aquesta delegació estava per jo mateix, pel director general de Cooperació, que ens acompanya, pel cap de premsa de la Conselleria de Benestar Social, pel president de l'entitat Veïns Sense Fronteres, que treballa sobretot a la zona de Bujumbura i Tanzània, per un periodista del diari *Última Hora*, més coneixedor d'aquella zona, i per un tècnic de la Direcció General de Cooperació. Durant el temps d'estada tant a Burundi com a Tanzània també vàrem coincidir, de fet perquè ho vàrem fer coincidir, amb un tècnic també de la consultora que, mitjançant un contracte amb la Direcció General de Cooperació, està fent auditories dels diferents projectes de cooperació que desenvolupa la conselleria i la direcció general. Aquesta és una pràctica nova però realment interessant, perquè ens dona uns indicadors i uns criteris d'avaluació molt més objectius sobre els projectes i, per tant, dona també a les ONG indicadors i elements per reformular o per reconduir les accions si no són del tot adequades o no estan incidint en la població tal com són els objectius plantejats en el projecte.

Vàrem partir dia 18 de maig, de Palma a Amsterdam i d'Amsterdam a Nairobi, i el dia 19 de maig vàrem arribar a Bujumbura a les 10 del matí, a les 12, perdó. Ja a la tardar vàrem ser rebuts per membres del govern de Burundi, i després d'aquesta recepció ja vàrem començar les visites.

Vàrem tenir a la tarda una entrevista amb el director d'Assumptes Penitenciaris del govern de Burundi. Ens acompanyava a la reunió el president de l'Associació Burundesa dels Drets dels Presos, ABDP; aquesta és una entitat amb la qual treballa Veïns Sense Fronteres, precisament a la presó de Mpimba, que és la presó que vàrem visitar després. Ens varen explicar, tant el director com el president d'aquesta associació, la situació dels presos al país, especialment la situació dels milers de presos polítics i les condicions en què es troben a les presons, i es varen plantejar quines són les principals necessitats que viuen els reclusos i quines accions hi ha previstes des del govern burundès per fer front a la situació. S'ha de dir que amb l'ABDP, l'Associació Burundesa dels Drets dels Presos, el govern té un petit projecte però molt significatiu, que es va fer a través d'una convocatòria d'emergència, que permet que els més de 20.000 presos que hi ha a la presó de Pimba puguin començar a conèixer quina és la seva situació, perquè el fet és que moltíssima de la gent que hi ha allà empresonada ho està per motius polítics però sense un càrrec clar, sense tenir clar quin és el seu procés ni el seu procediment ni les seves expectatives. A partir d'aquesta associació es pot començar a treballar en la defensa d'aquests presos i almanco en la informació del seu cas.

Posteriorment, com he dit, vàrem visitar aquesta presó de Mpimba, que és la més gran del país, on, com ja dic, la direcció general treballa: va aportar 1 milió de pessetes en medicament per fer front a la malària, a més d'aquest altre projecte que he dit amb ABDP; vàrem visitar diferents dependències de la presó, sobretot pavellons de dones, infermeria i la sala de malalts mentals, la sala de malalts de SIDA i la farmàcia, bàsicament perquè, primer, són les zones més exposades al públic, però també perquè és en el tema de salut que se centra l'acció del govern. Realment és una situació de molta dificultat, un país en el qual un percentatge altíssim de la població, sembla que més d'un 60%, està malalta de sida i aquesta situació a les presons s'agreuja considerablement, sense la possibilitat de tenir medicacions; però hi ha una altra segona, o primera, malaltia per damunt d'aquesta i que el govern ha d'afrontar amb més incidència, que és la malària i que realment va ser en aquesta via que es va oferir una ajuda a la presó de Mpimba.

El dia següent el vàrem dedicar en gran part a la visita a diferents membres del govern burundès: vàrem visitar el cap del gabinet del Ministeri d'Assumptes Exteriors, el ministre de Comunicació i amb tots ells vàrem tenir diferents reunions. Les reunions amb els alts càrrecs polítics de Burundi varen seguir sempre el mateix esquema: la delegació de les Illes Balears agraïa l'atenció rebuda i explicava que estava desenvolupant en el país, mitjançant diferents ONG, projectes de desenvolupament, a l'hora que estam també donant, com ells per suposat saben, suport al procés de pau. Els responsables burundesos ens donen la benvinguda i passen a analitzar els principals problemes socials que pateix el país i quina és la situació política i l'estat d'aplicació del procés de pau d'Arusha.

S'ha de dir que en totes les entrevistes tenien especial interès i se sentien realment molt satisfets del fet que un país o una comunitat com la nostra, d'Europa, tal i com fan altres països, altres comunitats de la Unió Europea, se sentissin interessats per aquest procés, i ens demanàvem realment que fóssim els ambaixadors cap a l'exterior de tot l'esforç que la població, el govern i els diferents partits polítics burundesos estan fent per arribar a una situació de reconciliació nacional per la via de la pau i per la via de la democratització.

Ens vàrem reunir també amb el ministre de Mobilització per la Pau i la Reconciliació. També el dia 20 vàrem visitar els microprojectes de construcció de totxanes que desenvolupa l'entitat local CEPROTA. Aquests microprojectes, que en vàrem visitar durant aquests dies diferents, CEPROTA és una organització que treballa amb petits empresaris, en aquest cas es constitueixen en empresaris, petits artesans, perdó, que es constitueixen en empresaris i es treballa mitjançant l'oferiment d'un microcrèdit que els permet constituir a partir de cinc persones que desenvolupen un projecte de producció, petit però que els permet no únicament retornar el préstec sinó, a partir de la primera producció, ja començar a invertir en noves produccions i ajudar nous grups a formar aquestes petites empreses que els permet no únicament sobreviure sinó també incidir en el desenvolupament del teixit econòmic del país.

Bé, per no entrar en detalls del projecte diré que també vàrem visitar projectes d'aquest tipus de microcrèdits en fusteria, construcció, sastreria, etc., i que realment la nostra valoració és molt positiva i veim la necessitat d'anar de cada vegada no tant incrementant el finançament per tal de no arribar a una situació de dependència, sinó d'observar les noves necessitats per anar ampliant aquesta actuació i donar-li més projecció.

Dia 21 de maig vàrem tenir també visites i reunions, reunió amb el ministre de l'Interior. En aquest sentit li vàrem transmetre, de part del nostre conseller d'Interior i de part del Govern en el seu conjunt, la possibilitat i la voluntat, que per a ells és una necessitat, per tal d'enfortir aquest procés de pau i de democratització, de treballar en la formació per a la pau dels policies i dels militars. Realment és una qüestió que per a nosaltres potser sembla estranya, però quan ets allà te n'adones que és una societat que encara viu clarament la situació de violència. Per a nosaltres és realment molt impactant, però ells l'han viscut d'una manera molt crua i, a més, d'una manera molt intensa, i encara està molt arrelada. Per tant incidir en aspectes que tenen a veure amb l'educació no únicament dels joves i dels infants i de la població, sinó en educació per a la pau del que són els responsables de garantir la seguretat dels ciutadans, realment és una iniciativa que val la pena posar en marxa. De fet, saben que hi ha aquí, a la nostra comunitat, una entitat que treballa en aquesta línia, que és Policia Solidària, i que el que vol és contribuir a la construcció de l'organització de policies democràtiques i respectuoses amb els drets humans.

Vàrem visitar també projectes de l'organització *Geste Humanitaire*, que és una altra de les entitats burundeses que està de contrapart amb Veïns Sense Fronteres, que està desenvolupant a la zona de desplaçats de Gatumba. Gatumba és un assentament de desplaçats ja constituït com una població perifèrica a Bujumbura, i en aquesta zona *Geste Humanitaire* està treballant en sectors de població més desfavorits implementant projectes de desenvolupament...

És esgotador.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sí, pregaria silenci, per favor. Pregaria silenci.

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL
(Fernanda Caro i Blanco):

És que és esgotador. És esgotador haver de parlar cridant perquè...; em sap greu, senyories, però és que... No ho sé; pens, Sra. Presidenta, amb el seu permís, que si a les senyores i als senyors diputats no els interessa la compareixença, que no la demanin, però per favor que em deixin explicar sense fer aquest sobre-esforç.

Jo crec és...

LA SRA. PRESIDENTA:

Pregariem silenci.

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

(Intervenció inaudible)

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL
(Fernanda Caro i Blanco):

És una qüestió de regles parlamentàries i democràtiques, Sr. Fiol. El que trobi.

LA SRA. PRESIDENTA:

Bé, ara aquí correspon...

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL
(Fernanda Caro i Blanco):

Si troba que ha de fer renou com a l'escola, faci'l.

LA SRA. PRESIDENTA:

Perdó, Sra. Consellera. El Reglament estableix que la presidència pot...

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

(Intervenció inaudible)

LA SRA. PRESIDENTA:

Escolti, Sr. Diputat. En aquest moment no li he donat la paraula, estic demanant silenci i una volta que hi hagi silenci podrem continuar la sessió. Gràcies.

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL
(Fernanda Caro i Blanco):

Gràcies, Sra. Presidenta.

Com deia, a la zona de Gatumba amb *Geste Humanitaire* vàrem veure com es desenvolupaven diferents microprojectes agrícoles i de comercialització de productes generats mitjançant crèdits rotatoris finançats també per la Direcció General de Cooperació. Durant la visita a Gatumba, a més d'estar acompanyats per diferents membres del govern que ens varen acompanyar, de fet no ens varen deixar un sol moment tots sols durant tota la visita, també vàrem tenir la satisfacció de la companyia de la ministra burundesa d'Afers Socials.

A la tarda ens vàrem reunir amb el president del Senat; el Senat burundès, com saben, és una institució creada recentment, que va ser a partir dels acords d'Arusha que es va prendre la decisió de crear institucions de caràcter democràtic, com l'Assemblea Nacional i el Senat, i per tant és un organisme molt nou, i tenir la reunió amb el seu president va ser realment un privilegi. Després vàrem compaginar amb visites a altres

projectes de l'entitat CEPROTA, tots projectes d'aquest tipus, projectes de microcrèdits per desenvolupar activitats artesanies.

A la tarda vàrem tenir una reunió molt intensa i molt interessant amb totes les contraparts, vuit entitats que treballen amb Veïns Sense Fronteres, i al vespre vàrem tenir un sopar institucional amb representants polítics i membres d'ONG locals. Aquests fets, que ells tenien sempre molta cura d'equilibrar realment per la qüestió ètnica, que a nosaltres és la que més ens arriba, encara que té també un significat polític, varen tenir el tacte que en tot moment hi hagués un equilibri entre la presència de població o de persones d'origen tutsi i d'origen hutu. Jo crec que això era d'agrair perquè en cap moment trobaven que la nostra visita estava condicionada, encara que òbviament cadascun dels ministres eren de diferents partits i de diferents ètnies.

El dia 22 de maig ja ens vàrem traslladar de Bujumbura a la ciutat de Kigoma, que és on Veïns Sense Fronteres té els projectes de més envergadura. Ens vàrem trobar ja allà amb l'ambaixador, el Sr. José María Castroviejo, que és l'ambaixador espanyol a Tanzània, Burundi i Rwanda; fa sis mesos que aquest senyor fa d'ambaixador i, per tant, el coneixement de projectes de l'Estat espanyol en matèria de cooperació per a ell era realment una feina interessant, perquè l'ajudava també a conèixer i a desenvolupar la seva actuació. Per a nosaltres va ser també extraordinàriament profitosa i, com he dit, sobretot amb la intermediació que va fer amb diferents entitats, però sobretot amb ACNUR. Vàrem visitar el centre de joves..., un centre de joves -tenc el nom en burundès i em costa un poc dir-ho- que és resultat d'un projecte molt interessant de nins del carrer de Mwokachi. Aquests són ja joves que havien estat nins del carrer que han iniciat tot un procés de protecció i que ara ja tenen el seu propi mode de vida de manera bastant autònoma.

També vàrem sopar aquell mateix dia amb autoritats i membres de les organitzacions tanzanes i el dia 23 vàrem ja visitar els diferents projectes: el centre de nins del carrer de Mwokachi, amb un acte de benvinguda, actes de benvinguda que tenen realment tot un ritual i tot un temps de dedicació al qual potser nosaltres no estam acostumats, però que realment implica estar moltes hores celebrant l'avinentsa de tenir visitants. Bé, després vàrem visitar també el centre cívic de Kigoma, on també es va fer un encontre amb autoritats locals, amb organitzacions socials, etc. Al centre es donen cursets de formació, es realitzen els exàmens universitaris de l'entitat local JADI i es treballa no únicament amb població dels assentaments, sinó que es treballa també amb la població que està als camps de refugiats a Tanzània.

Va ser el dia següent, el dia 24, quan vàrem anar de visita als camps de refugiats de Mtabila i aquests camps, que es troben a uns 150 quilòmetres de la ciutat de Kigoma, agrupen refugiats i refugiades de Burundi a la zona, encara que hi ha altres camps que recullen els refugiats del Congo i de Rwanda. Bàsicament són refugiats burundesos, alguns dels quals estan refugiats des dels primers conflictes del 93.

Vàrem tenir entrevistes i encontres amb les diferents entitats que desenvolupen projectes als camps, i dins els mateixos camps treballen organitzacions tanzanes que desenvolupen petits projectes de desenvolupament. Sobretot vàrem conèixer els projectes de caràcter educatiu que es realitzen per iniciativa dels mateixos refugiats; això realment és un element importantíssim per aconseguir la pacificació i el retorn a la democràcia; per què?, perquè hem de pensar que el genocidi burundès, sobretot, i sobretot sobre la població hutu, va ser un genocidi molt selectiu, molt extens però a la vegada molt selectiu sobre les persones que ocupaven càrrecs o sobre els titulats. Clar, en els camps de refugiats saben perfectament que retornar a una situació de formació i d'educació de la seva població és una garantia per construir una societat molt més democràtica i molt més igualitària i, en aquest sentit, han estat els mateixos refugiats que s'han començat a organitzar, després han tengut ajuda de les entitats de la zona i després de les entitats europees, en aquest cas com les nostres, per posar en marxa projectes que formassin els nins i els joves en educació primària, en educació secundària, i després també en titulacions universitàries, que estan després, mitjançant la intermediació d'ACNUR i del govern tanzà, estan homologades per la universitat tanzana i per la universitat del Congo, en alguns casos.

Vàrem tenir després una entrevista amb el responsable d'ACNUR als camps, el Sr. Carlos Zakanini, i durant aquesta reunió, celebrada a la ciutat de Kasulu, vàrem conèixer la situació general dels refugiats, no únicament d'aquests camps, i les possibilitats de repatriament, un poc la visió que tenia al Sr. Zakanini, i per la nostra banda li explicàrem quins eren els projectes que desenvolupàvem des de les diferents ONG, i vàrem iniciar les vies de contacte per a un futur acord de col·laboració directa entre el Govern de les Illes i ACNUR.

El dia següent, el dia 25, ens vàrem reunir amb altres tipus d'entitats, amb altres entitats que són les que treballen com a contrapart d'una altra organització de les Illes, la Fundació S'Olivar d'Estellencs. Així vàrem tenir reunions amb l'organització local CADRE, amb el Centre Mendeleo i amb JADI. L'organització CADRE és l'única entitat a Kigoma que té cura dels malalts mentals de la zona; hem de pensar que és una altra malaltia, les malalties mentals, que té moltíssima incidència, no únicament per tot el patiment que ha sofert la població per la guerra i pels genocidis, sinó també per la situació psicològica que provoca en els refugiats, però l'atenció mental allà és pràcticament inexistent per part del govern perquè els pocs recursos que tenen els han de dedicar, com he dit abans, a una malaltia que té una incidència altíssima i un alt nivell de mortalitat i la morbiditat que és la malària.

El Centre Mendeleo és un espai obert per als joves tanzans i per als joves refugiats del Burundi, del Congo i de Rwanda. Aquesta entitat treballa amb refugiats dels diferents països i es desenvolupen activitats lúdiques i també accions de formació. I després vàrem visitar el centre JADI, que és un centre d'educació a distància que ofereix educació universitària als refugiats amb un títol reconegut, en aquest cas, pel Ministeri d'Educació del Congo. Aquest projecte ha estat durant dos

anys finançat pel Govern de les Illes Balears a través de la Fundació S'Olivar d'Estellencs.

Bé, ja vàrem retornar a Burundi, a Bujumbura, i vàrem aprofitar per veure una altra vegada diferents projectes que ens havien quedat per veure: reconstruccions de cases, producció agrícola, tot de la zona de la Bujumbura rural, i sobretot projectes que desenvolupa aquesta organització CEPROTA, i el vespre ja els tècnics, en aquest cas no hi vaig assistir jo, varen tenir una reunió de treball amb les diferents ONG *Geste Humanitaire*, CEPROTA, *Solidarité, Renaissance et Fraternité*, ARIJA i *Voisins Sense Frontieres*, i en aquesta reunió cada ONG local va explicar els seus objectius i quines són les principals accions que desenvolupen i un poc les seves necessitats per establir aquest vincle més productiu, diguem-ne, de cooperació entre les organitzacions de les nostres illes i la contrapart.

Aquest és el relat del viatge. Ja a partir del dia següent vàrem retornar cap a Balears via Amsterdam.

Ja per acabar diré quins són els projectes que s'estan desenvolupant. Des del 99 es treballa, com he dit, amb dues organitzacions de les nostres illes, Veïns Sense Fronteres i S'Olivar d'Estellencs i amb diferents entitats que són contraparts d'allà: ABDP, Associació Burundesa de Defensa dels Drets dels Presos, que ja he mencionat; AGELMI, que és una associació d'agricultors d'una zona d'allà; Amicale, que és una entitat de promoció d'una comuna; CEPROTA, que també he mencionat bastant, que és el Centre de Promoció de Tecnologies Artesanes; una altra organització que m'estalvià dir el nom en burundès i AJRC, que és l'Associació dels Joves per a la Reconstrucció de la zona de Cibotoque, que és una de les zones amb més incidència de la guerra, del genocidi, gràcies.

En total, el Govern de les Illes, des del 99 fins al 2002, perquè tots són projectes de continuïtat, la majoria d'ells són projectes de continuïtat, hem invertit en total a la zona de Kigoma, a Tanzània, 56 milions de pessetes, 340.000 euros, i a la zona de Burundi, especialment Bujumbura, 39 milions i mig de pessetes, 236.000 euros. Per tant, no únicament aquesta incidència i aquesta feina de caràcter polític, sinó el volum de projectes de desenvolupament i el volum del finançament que es rep des del Govern ens feia valorar la necessitat de conèixer aquesta realitat a peu d'obra i realment ha estat un viatge molt profitós, que ara mateix ens ha permès reconduir diferents projectes; avui mateix hem estat units amb una de les organitzacions que treballa allà, el Centre d'Estudis de Salut Integral, i reformulant la possibilitat de posar en marxa un dels projectes que realment hem valorat que podria ser necessari.

Per la meua part, res més, gràcies per la seva atenció.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Consellera. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el Sr. Fiol. Ah, perdó, sí, primer, si volen suspensió de la sessió.

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

Sí, Sra. Presidenta, donada l'abundant informació i la necessitat d'ordenar-la un poc, demanaria la suspensió de la sessió, com a mínim un quart d'hora.

LA SRA. PRESIDENTA:

D'acord. Per tant, interrompem la sessió, per 15 minuts.

LA SRA. PRESIDENTA:

Prosseguim la comissió. Per tant, donaríem la paraula al diputat del Grup Parlamentari Popular, el Sr. Fiol té la paraula per a la seva intervenció, per un temps màxim de deu minuts.

EL SR. FIOL I AMENGUAL.

Gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. Sra. Consellera, li agrairé en primer la immediatesa amb que s'ha produït la seva presència aquí, en aquesta Cambra, a explicar aquest viatge, tal com havíem sol·licitat. Naturalment, i fent un acte plenament democràtic que consisteix que els responsables del Govern doncs han de rendir comptes i molt especialment d'aquelles qüestions que sobresurten de la quotidianitat i que, per la seva excepcionalitat, com és un viatge d'aquestes característiques i pel cost d'aquest mateix viatge, i per les persones i les característiques de les persones que l'acompanyen, i pels propis objectius d'aquest mateix viatge que vostè ha explicat aquí, justifiquen, naturalment, la seva presència i les seves explicacions. Nosaltres pensam que les explicacions que ens ha donat són insuficients i li demanarem alguns aclariments durant la nostra intervenció.

Però nosaltres volem posar de manifest una qüestió, amb caràcter previ, vostè amb aquest viatge doncs entronca amb una tradició molt arrelada a Mallorca de cooperació, sobretot a través de l'església catòlica, amb el Burundi i amb la zona dels Grans Llacs, una tradició de molts anys, el Bisbe de Mallorca ha estat no sé quantes vegades veient els missioners mallorquins, que sempre han tengut una projecció cap a aquest territori, i en aquest sentit nosaltres no tenim res a dir respecte que es facin projectes de cooperació a altres països, a països del tercer món, a països necessitats del continent que sigui, per tant, des d'aquesta perspectiva nosaltres no feim una valoració negativa del fet mateix que hi hagi uns fons destinats a la cooperació i que aquests fons s'utilitzin per llançar, impulsar projectes que, efectivament, millorin la situació d'aquesta gent i siguin un reflex de la solidaritat dels ciutadans de les Balears respecte d'aquestes persones. Fins aquí, per tant, nosaltres no tenim res a dir amb el concepte, vull aclarir-ho perquè no hi hagi interpretacions equivocades. El Govern anterior també va, o era la seva obligació dedicar recursos també a la solidaritat, i els governs vinents doncs segurament seguiran fent el mateix, i això és una mostra en definitiva de la solidaritat de tots els balears respecte d'aquesta gent necessitada.

Però nosaltres veim un component que li he de dir que ens pareix negatiu i que ve a entremesclar-se amb l'objectiu de la cooperació i de l'ajuda al tercer món, que són els objectius

clarament polítics de gran part del viatge que vostè ha celebrat i molt especialment atenent les explicacions que vostè ha donat. Si destriàssim ara, cosa que no hem tengut temps de fer, ràpidament el temps que vostè ha dedicat a cada cosa que ens ha explicat, més o menys, dia tal anàrem aquí, dia qual anàrem allà, veuríem la quantitat de temps que vostè ha dedicat a entrevistes de caire polític, dirigides a mostrar si més no l'obstinació del Govern balear en el procés de pau i en la democratització, quant a preocupar-se pels processos de rehabilitació, quant a oferir la cooperació en la formació policial, una policia democràtica -per cert em va sorprendre moltíssim la crònica del Sr. Prieto, que l'acompanyava, que es va arribar a dir, es va arribar a oferir al Sr. Joan Feliu, Cap de la Policia Local de Palma com a màxim responsable de la formació d'aquestes policies, bé això me pareix sorprenent perquè jo el conec bé, el món de la policia ho conec bé perquè hi he estat també anys de dedicació i de responsabilitat, i com a mínim me va sorprendre. Per tant, nosaltres veim un pes polític en el seu viatge molt gran, no tan gran com el que va tenir a Porto Alegre, que va ser naturalment completament polític, és a dir, vostè va utilitzar els recursos públics d'aquesta comunitat per fer un viatge clarament polític, molt ideologitzat, i bé, vostè ja va donar les explicacions que va creure pertinents d'aquesta qüestió; però veim també en aquest viatge un component polític que ens desagrada, perquè creim que vostè realment no té cap necessitat d'entrevistar-se amb cap vicepresident. Per cert, sembla que el President no els va rebre perquè hi va haver atemptats, segons la crònica inigualable de Pedro Prieto; hi va haver una reorganització del propi Govern, diu aquí, jo no sé si tot això que es conta aquí, inclòs com les monees corrien per davall l'avioneta quan vostès s'enlairaven és cert o no és cert, les cròniques són les cròniques que conta el Sr. Prieto, "*A los atardeceres al borde del lago Tanganika*", tampoc no sé si són certs o no, però són les cròniques del que hi ha.

Però vostè aquí ens ha d'explicar, a part d'aquests projectes i d'aquestes visites amb una incidència política, que jo crec que no correspon en absolut al Govern balear i que fuig completament de les competències que té vostè, però sobradament a més; és a dir, crec que vostè no té cap competència per, fora del que són els projectes de cooperació, entrar en matèries d'organització de les policies d'altres països i coses similars, crec que és una cosa que a vostè vertaderament no li correspon. Però no vull, gràcies, no vull deixar, perquè el temps passa i se m'esgotarà ràpidament, no vull deixar de dir que vostè ens ha explicat qualcunes coses però que ens agradaria que ens hi fes incidència.

Ens ha explicat que han gastat, aproximadament, 100 milions de pessetes, aproximadament, no arriben bé, amb una sèrie de projectes que vostè els ha enumerat i els ha explicat molt de passada, o almenys jo no he entès el seu sentit, per tant, llevat del projecte ABDP, que sí ha explicat, almenys en Pedro Prieto ha explicat, perquè no ho ha dit vostè, que bàsicament es tractava d'adquirir una fotocopiadora perquè els presos coneguessin els seus expedients per poder-se defensar, la qual cosa em pareix molt bé; llavors ha parlat d'uns projectes, si no he pres malament les notes, un amb agricultors, uns amb una comuna, m'ha paregut entendre, que m'agradaria també que ens explicàs exactament amb què consisteix aquest projecte; un

tema de tecnologia artesana i bé, un tema de reconstrucció del territori que no he acabat d'entendre sincerament a què es referia i li agrairia que també ens explicàs.

Ha dit que s'han vehiculat a través de dues associacions: Veïns Sense Fronteres, que pareix que la persona que té delegada allà és la mateixa filla del Sr. Obrador, si no m'equivoc, o la cooperant que té Veïns sense Fronteres, segons també les cròniques, jo no tenc més informació, a part de la que avui ens ha donat vostè, que les cròniques del Sr. Prieto, per tant, no sé si tot això que dic és ver però aquí s'ha contat així; la filla del Sr. Obrador doncs és la que està al front d'aquest; i llavors també S'Olivar d'Estellencs. Ens agradaria que ens explicàs de quina manera el procés diguem de finançació es produeix, com es vehicula això, si se factura, com es factura; que donàs un poc de detall d'aquestes subvencions, com es vehiculen, com arriben a aquestes associacions i si de qualche manera es fan unes liquidacions o no, bé, si hi ha qualche tipus de control, segurament hi és, però quin control i de quina manera?

Llavors vull fer un petit comentari també, respecte als costos d'aquest viatge. Jo li vull dir que, jo no tenc res a dir que vostè faci el viatge allà, li vaig dir l'altra vegada que vàrem tenir un debat sobre això; vostè vagi allà on cregui que ha d'anar i és molt lliure de fer-ho, té la responsabilitat de fer-ho i per tant doncs allà vostè; de totes formes el cost que ascendeix, segons les notícies també dels mitjans de comunicació, perquè vostè no ha parlat d'aquest detall, almenys jo no he pres nota de què en parlàs, ascendia a 3,3 milions de pessetes el conjunt del viatge i ens agradaria també que ens digués poquet, bé, el detall almenys general d'aquest cost.

I també vostè ha dit que, això sí que m'ha sorprès, que anava, entre les persones que l'acompanyaven, que a mi em pareix un grup nombrós, però bé també li deix que vostè valori si el grup és poc o és molt o és suficient o insuficient, que bé, el Sr. Prieto venia en la seva qualitat de coneixedor del territori o d'especialista en aquesta qüestió, no he entès molt bé com ho ha explicat. Bé, jo li he de dir el primer de tot que tenc un gran respecte pel Sr. Prieto, com és natural, i per totes les persones que fan la seva feina i naturalment no tenc res a dir del Sr. Prieto, home, pos en dubte, sobretot a la vista de les cròniques que ha escrit que es tracti realment d'una persona especialista en aquestes qüestions de cooperació i molt menys de política damunt el territori, perquè qualcuna de les coses que comenta doncs per ventura no encaixaria amb el que vostè ha explicat. Però bé, això és un comentari diríem col·lateral, insistesc, amb tots els meus respectes també cap al Sr. Prieto, que bé, doncs que va venir amb vostès i va fer la crònica i ens ha contat i ens ha mantengut informats del periple de vostè que, en fi, que té detalls vertaderament interessants com aquestes rebudes que li fan a vostè tan solemnes, una rebuda com a presidenta del Govern, segons diu el Sr. Prieto, "*con honores de presidente - millor dit-, no en balde, todo Burundi sabe que está allí representando al Govern balear*". Jo no sé si s'ha fet o no i no arrib a saber-ho una instrumentació política i un plantejament polític d'aquest viatge, de totes formes jo crec que hauríem de distingir i hauríem de ser capaços de distingir les polítiques de cooperació i els doblers que destinam al fons de cooperació, dels costos que puguin generar aquest tipus de viatges. Jo no

sé, tampoc no sé si és ver, però s'ha publicat i li deman que ens ho aclareixi, si efectivament els costos d'aquest viatge s'han detret dels fons de cooperació o d'altres partides de la conselleria. No ho sé, sincerament li deman. Per tant, m'agradaria que ens explicàs, perquè jo tenc entès, a més, que quan es fa un projecte de cooperació, dins aquest projecte de cooperació hi ha unes quantitats que precisament estan destinades als viatges necessaris per part d'aquelles ONG per poder dur a terme aquell projecte, per tant m'agradaria que ens explicàs si s'ha produït aquesta superposició o si ho ha fet d'una forma deliberada o simplement si ho ha fet perquè creia que ho havia de fer sabent que no era oportú.

Ha dit també que aquest projecte que es va fer amb ABDP es va fer per un procediment urgent, i m'agradaria que ens explicàs en què va consistir aquest procediment urgent.

I m'agradaria també, també ho ignor, però evidentment aquesta sessió té un component interrogatori, els diputats demanen per saber, "*La verdad os hará libres -dijo San Pablo*", per tant m'agradaria també saber si visitaren qualcun d'aquests projectes en el qual hi havia hagut qualche tipus de finançació per part de l'Ajuntament de Palma; perquè m'ha sorprès que ni tan sols citàs, ni remotament, l'expressió "Ajuntament de Palma"; jo vull pensar, perquè no és el seu estil, a més, el seu estil és criticar als de vostè mateixa, als del seu propi partit, no als altres, no voldria pensar que ha estat una omisió deliberada, jo estic segur que el fet que el Sr. Obrador sigui, a més, funcionari destacat de l'Ajuntament de Palma, contribuïa que en aquests viatges es vessin projectes, -a més, això està a les cròniques del Sr. Prieto, per cert, per tant, m'imagín que és ver-, que en aquest viatge doncs hi formaven part qualche microprojecte (...) Ajuntament de Palma, (...) però que ens digui, si ho sap i si ho vol dir, amb quina part també havia contribuït i amb quina part la cooperació de l'Ajuntament de ciutat es feia manifesta, manifestant així la solidaritat de tots els ciutadans de Palma en aquest viatge.

Això són un poquet les qüestions que li agrairia que, si és tan amable, ens explicàs.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Fiol. La Sra. Consellera vol donar resposta a tots els grups conjuntament o per separat? Sí, per tant, donaríem la paraula al representant del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, al Sr. Buele.

EL SR. BUELE I RAMIS:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta, senyores diputades, senyors diputats. Des del Grup Parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista el primer de tot que volem fer és agrair la presència en aquesta comissió parlamentària de l'Hble. Consellera de Benestar Social i del Director General de Cooperació que l'acompanya, per explicar-nos, arran d'una petició formulada pel Grup Parlamentari Popular, per explicar-nos a tots els membres d'aquesta comissió el seu viatge recent efectuat a una regió com la regió dels Grans Llacs africans i, particularment, a

Burundi i a Tanzània. Si m'ho permet, *Ndakubugize, muvye!*, vos salut, senyora autoritat.

Al nostre grup parlamentari, en principi, l'alegra ben molt el fet de veure que un membre d'un govern d'Europa s'acosta a una realitat del tercer món, una realitat tan dura i tan crua com és la que es viu a la regió dels Grans Llacs africans i concretament a Burundi i a Tanzània. Jo no sé si hi ha hagut altres membres d'altres governs europeus que s'hi hagin acostat en persona, possiblement sí, però aquest simple fet ja el consideram molt positiu, si més no perquè representa tota una sensibilitat del Govern, concretament progressista i nacionalista de les Illes Balears, envers d'una realitat, com dic, crua i dura. En principi, per tant, nosaltres valoram positivament la intenció d'anar a veure de prop per part d'un membre d'un govern aquesta realitat. Ens sembla que això ha d'enriquir forçosament aquest mateix govern amb una visió de la realitat del nostre món, que és més completa i que no queda tancada a la realitat europea i a la realitat illenca nostra. Vagi per endavant això.

Vostè ens ha parlat que aquest viatge, textualment ens deia que és un d'aquests viatges que té un clar caràcter polític, i ha definit aquest clar caràcter polític del viatge com un viatge de suport al procés de pau i democratització d'aquests països, parlarem dels dos, de Burundi i de Tanzània. Què és que en pensa el nostre grup parlamentari? En primer lloc que, efectivament, un procés de pau sempre mereix el suport de qualsevol govern que es consideri democràtic, i que un procés de pau no es pot fer al marge de la col·laboració de les entitats i associacions, de la societat civil d'aquest país allà on la pau està amenaçada, per tant una col·laboració directa d'un govern d'Europa amb entitats i associacions de la societat civil de Burundi i de Tanzània per a nosaltres inqüestionable. Consideram que encara s'hauria d'incrementar molt més, tant pel que fa a la quantitat com pel que fa a la qualitat. Una altra cosa és el nivell de col·laboració governamental que pugui representar el fet de mantenir una relació Govern Illes Balears-Govern de Burundi, prescindint o no tenint present o obviant que parlem d'un govern democràtic, el Govern de les Illes Balears, que col·labora amb un govern dictador, militar i repressiu. I llavors, jo vull pensar i creure que en el moment en què el Govern de les Illes Balears es relaciona amb aquests representants d'aquest govern militar que varen enderrocar una democràcia legalment establerta i majoritàriament assolida per un president, en Ndaye, que va ser assassinat pels militars; succeït per un altre president, el Sr. Ntaryamira, que també va ser assassinat pels militars; succeït per un altre president, el Sr. Ntibatunganya, que va ser enderrocat per un cop militar, i que tots tres eren hutu, mentre el govern dictatorial, sobretot les parts de les forces armades, és, si no exclusivament majoritàriament tutsi, ens sembla que és un tipus de col·laboració que s'hi ha d'anar molt amb peus de plom, perquè pot ser una col·laboració que contribueixi, efectivament, a enfortir el procés de pau que el Sr. Nelson Mandela va introduir en aquella zona i en aquella regió, però també pot servir per enfortir l'actual govern, l'existent actualment, que, repetesc, no deixa de ser dictador, no deixa de ser militar i no deixa de ser repressiu.

Llavors, la nostra reflexió aniria entorn d'això, estam d'acord amb una col·laboració de les Illes Balears i del Govern de les Illes Balears, entitats, associacions, grups de la societat civil de Burundi i de Tanzània, ens demanam quin sentit dóna el Govern de les Illes Balears a aquesta col·laboració del Govern de les Illes Balears amb un govern, repetesc, dictador, militar i repressiu, tutsi.

Llavors, ens ha agradat, miri, per ventura del part del Grup Parlamentari Popular no els interessava saber, a nosaltres sí ens interessava saber totes les dades que vostè ens ha anat passant d'aquest viatge, la relació, el número de persones que hi varen anar, set persones, representa un col·lectiu significatiu, i dia per dia tot el que se'ns ha estat oferint. Sí que voldríem fer alguna pregunta, si és que se'ns pot contestar, molt simple: la primera seria d'una caràcter un poc més personal, ja que varen anar a Burundi i hi anaven en representació del Govern de les Illes Balears, varen tenir o no varen tenir oportunitat de veure's amb el darrer president democràticament elegit allà, el Sr. Silvester Ntibatunganya, o no varen tenir oportunitat de fer-ho; m'hagués agradat molt que si varen tenir oportunitat de fer-ho ens poguessin dir com es troba, no per res, sinó perquè aquest diputat va ser un professor seu i li hagués encantat tenir notícies d'una persona que ha arribat a ser president d'un país, ha estat enderrocat i no hem tornat a saber res més d'ell, després que es va refugiar a l'Ambaixada d'Estats Units.

Però sí que hi ha una altra pregunta que ens agradaria que també se'ns contestàs, perquè hem vist que amb la seva participació i aquest viatge a Burundi i a Tanzània es va contactar amb entitats que mantenen relació amb associacions o entitats d'aquí, i almanco, jo he pres nota de dues, una és Veïns sense Fronteres, i l'altra és S'Olivar d'Estellencs; i llavors, se'ns ha dit, si no ho hem entès malament, que hi havia algun representant de l'associació Veïns Sense Fronteres al viatge, però no hem vist que hi hagués ningú representant de S'Olivar d'Estellencs, si podríem saber a veure per quin motiu, què és que els altres no varen voler anar-hi o és que no hi pensaren o és que varen considerar que no hi havien d'anar? És a dir, si només n'hi ha dues, si a les Illes Balears se n'han citat dues i resulta que només n'hi va una, volíem saber, si és possible saber el motiu.

Una tercera pregunta és que, pel que hem pogut escoltar, respecte de Tanzània, res a dir, varen anar a veure campaments de refugiats -supòs que degué ser una visita molt ràpida i molt, diguem entre cometes, superficial, perquè amb pocs dies és difícil poder copsar tot el que suposa un campament de refugiats de gent que du anys allà, esperant la mort per no dir una altra vida-; però sí que ens ha paregut que només havien estat a la capital, a Bujumbura, la capital del país, i llavors, varen tenir o no varen tenir oportunitat de poder veure, així vostè diu aquí en persona, els projectes concrets que es fan a l'interior del país? Perquè és clar, si només anam a veure les oficines o els despatxos de la capital, però no anam a veure com estan les cases que es construeixen o els hospitals o els centres artesanals o el que sia, per ventura podem tenir una visió molt capitalina del projecte però no ho veim amb els nostres propis ulls, no ho tocam amb les mans, seria una pregunta.

I llavors, de moment cap altra, me sembla que amb aquestes tres preguntes ens donaríem per satisfets, sempre remarcant que consideram molt positiu que el Govern de les Illes Balears s'hagi acostat a aquella realitat i des de l'any 99 fins ara s'hi hagin aportat recursos econòmics i suport als recursos personals que treballen allà. Ens ha parlat, si no hem fet malament els números, uns 475.000 euros en aquests tres anys, el portaveu del Grup Parlamentari Popular s'ha interessat per saber quin hauria estat el cost d'aquest viatge, a nosaltres, més que el cost del viatge, ens interessaria saber, perquè vostè sap que aquest és un tema que al nostre grup li preocupa molt, de quina partida s'han tret els costos d'aquest viatge i si aquesta partida és, efectivament, del 0,7% o no.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Buele. Per donar resposta a totes les preguntes i observacions, té la paraula la Sra. Consellera, per un temps de deu minuts.

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL (Fernanda Caro i Blanco):

Sí, gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. Li deman, Sra. Presidenta, si he de seguir un ordre en la contestació o puc contestar...

LA SRA. PRESIDENTA:

Ho pot fer com vulgui.

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL (Fernanda Caro i Blanco):

... bé, idò contestaré en primer lloc, si m'ho permeten, al Sr. Buele, portaveu del Partit Socialista de Mallorca. Li diré en suagili, tal i com vostè: *asante sana*, moltes gràcies, no únicament per la seva intervenció sinó perquè realment ha aconseguit, i li agraeixo molt sincerament, introduir en aquesta compareixença un to que jo crec que el patiment de la gent dels Grans Llacs mereix, i no que es trivialitzi amb intervencions que no van més que a intentar deteriorar i degradar el que al cap i a la fi, amb més o menys encert, és l'acció claríssima d'un govern, i per tant dels seus ciutadans, de contribuir a un fet difícilíssim i terrible i cru, com vostè ha dit, que és afavorir un procés de pau, afavorir un procés de democratització amb totes les dificultats i els perills que efectivament compartesc amb vostè que tenen.

I precisament algunes de les qüestions polèmiques que vostè ha mencionat aquí o d'una manera clara o bé de passada, perquè potser hi ha qüestions en les quals no convé aprofundir en aquest àmbit, varen ser motius els quals pensàvem que era necessari veure què s'estava fent a Burundi i a Tanzània. Realment jo i tota la delegació compartim amb vostè la, diguem-ne, simpatia cap a una part o altra de tota la gent que està a nivell polític en aquest procés de democratització; el que passa és que li he de dir que, si jo no m'equivoc massa, no estic

d'acord amb vostè en el fet que l'actual president sigui un president dictador. És un president fruit d'una decisió democràtica, el que passa, jo, clar, ni estic d'acord ni m'agrada, és que és un antic dictador, clar que sí, i això és una llàstima, i això realment jo no hi puc estar mai d'acord, però realment és una de les decisions que es varen prendre durant tot aquest procés, que es va considerar com a una decisió que permetia iniciar aquest procés, considerant com es considera la política, la qüestió dels equilibris de forces, i en aquell moment semblava o sembla ara mateix que ni comparteix l'ideari polític de l'actual president, ni les seves formes, ni el fet que hagi estat un dictador i, molt probablement, un dels majors representants del genocidi burundès, és actualment un president que està considerat un president democràtic. Jo no sé si m'he sabut explicar, però també li he de dir que és cert que nosaltres teníem aquesta prevenció i teníem, per suposat, i tenim el nostre posicionament respecte de cadascuna de les persones que vàrem visitar, però que, en tot cas, en tot moment la nostra feina era donar seguiment i donar suport, no al govern ni a cap de les parts del govern, tot i que tinguem una clara identificació més amb uns que no amb uns altres, sinó fer un seguiment dels diferents acords de l'acord de pau d'Arusha que, com vostè ha dit i sembla que el Sr. Fiol no sap va ser presidit pel Sr. Mandela.

Per tant, aquesta sensibilitat que vostè ha mostrat i que jo li agraeixo i que vostè ha agraït també a aquest govern, perquè és cert que hi ha pocs governs d'Europa que la tinguin cap a una zona que viu una realitat tan crua, era una sensació que també des dels diferents àmbits, però en conjunt des de la població burundesa ens transmetien; ells necessiten moltíssim que tots els països del món, que els estats sentin i entenguin l'esforç que fan, que sentin i entenguin el patiment de la gent que és allà, d'aquest poble, i que per tant considerin la necessitat d'ajudar-los. Pot ser no m'explic com m'agradaria però realment quan vas a un país has de tenir per força reunions amb els representants dels governs, i així ho he fet cada vegada que he tengut ocasió de fer viatges, ja ho vaig dir també a una compareixença, al marge de les meves inclinacions ideològiques o les meves simpaties, també, com ja vaig dir, me vaig reunir amb la primera dama d'El Salvador i realment no és, ni molt manco, una persona que políticament me resulti idònia, però ho vaig fer per respecte institucional i d'aquesta mateixa manera ens vàrem comportar allà.

El nostre objectiu en tot moment va ser, com a membres del Govern de les Illes Balears, du un seguiment del procés de pau d'Arusha, en cap moment donar un suport ni explícit ni implícit al govern ni a determinades parts d'aquest govern que, com vostè sap, és molt complex.

No vàrem tenir ocasió de conèixer el senyor, l'anterior, el Sr. Silvestre, perdoni, és que em resulta molt difícil recordar els noms, però bé a nosaltres també ens hagués agradat tenir un contacte; vàrem tenir, sí, un contacte amb l'actual president de l'assemblea nacional que, com vostè sap, és un destacat membre de partits democràtics, és un hutu, i realment ens va agradar molt tenir aquest contacte perquè el seu tarannà dialogant però a la vegada ferm ens va encoratjar la possibilitat

que potser aconseguiran sortir de la situació en la qual es troben.

Respecte al tema de les entitats, dir-li que efectivament vàrem viatjar únicament amb la persona responsable de Veïns Sense Fronteres, però que S'Olivar d'Estellencs actualment no té projectes allà, ells mateixos han prioritzat treballar la zona de Rwanda i el Congo i que, per tant, en aquest cas no semblava adient fer un viatge amb persones de S'Olivar d'Estellencs. Tot i així, nosaltres sí vàrem tenir contactes i vàrem visitar projectes de les diferents contraparts que treballen amb S'Olivar d'Estellencs. De fet, com he dit abans, avui mateix hem tengut reunió amb una altra entitat que està molt més vinculada a S'Olivar d'Estellencs, que és el Centre d'Estudis, el responsable és el Sr. Miquel Clar, i amb ell hem vist la possibilitat de donar continuïtat a alguns projectes que pensàvem que eren interessants.

Quant als camps de refugiats, dir-li que vàrem passar tot un dia sencer i que per això vàrem tenir l'oportunitat no únicament de tenir reunions amb les entitats sinó de conèixer la realitat dels camps, de conèixer els projectes d'educació primària, secundària i universitària, com li he dit, i també de desenvolupament de petits projectes productius, com a una espècie de piscifactoria en els mateixos camps, horts i també es veu la possibilitat de posar en marxa un projecte per fabricar totxanes. El que passa és que és cert que no vàrem tenir temps de conèixer a Burundi la zona de l'interior, a Bujumbura vàrem visitar projectes urbans i projecte de la Bujumbura rural, no únicament vàrem tenir reunions amb les organitzacions sinó que vàrem anar a visitar projectes; el darrer dia, de fet, després ja de tornada a Tanzània, vàrem anar a visitar projectes d'una de les zones més degradades on està un assentament de persones no refugiades sinó que han estat desplaçades, sobretot dones, viudes i infants orfes i que es fa amb ells un projecte agrícola, a partir de la cessió que va fer, l'ajuntament diguem-ne de Bujumbura, d'uns terrenys, i un projecte també de fabricació de totxanes. Per tant, ens hagués agradat la zona de l'interior que també és on hi ha bastant dificultat, però bé, era una qüestió de temps, no va ser possible.

Després li contestaré al tema del cost del viatge perquè ja li contestaré al Sr. Fiol, jo sé que efectivament no és ni molt manco el seu interès principal, tal i com ho ha demostrat amb la seva intervenció, perquè, efectivament, jo crec que ha demostrat que l'interès i el coneixement que té no únicament de la situació política sinó també de la situació social de la zona dels Grans Llacs evidencia que el fet que el nostre Govern participi en projectes de cooperació en aquesta zona, sens dubte és un privilegi per a nosaltres i sens dubte dóna una mostra de saber focalitzar cap a zones del món que estan en una situació de greu conflicte i que, per tant, òbviament l'actuació, la intervenció no és fàcil però sens dubte és absolutament necessària.

I respecte a la intervenció del Sr. Fiol, del Partit Popular, jo li he de dir, Sr. Fiol, que me sorprèn perquè pens que som aquí per fer política i el fet que a un polític electe, com és vostè, si no m'equivoc, li sàpiga greu que els membres del Govern facin política, jo no ho sé, és que no ho entenc, crec que ha perdut el

nord el Partit Popular que ens acusa que el Govern fa política i que els parlamentaris facin política; jo no sé si vostè pensa que des del Govern s'han de fer negocis en lloc de política, jo crec que el lògic és que els polítics -no, li pregunt si vostè ho pensa-, li pregunt si vostè pensa que des dels governs s'han de fer negocis. Jo crec que des del Govern s'ha de fer política. I per tant, bé, per suposat me resulta curiós que vostè, com a poc curiós, com a membre del Partit Popular, li resulti excepcional el tema dels viatges, potser el que és absolutament excepcional és que els viatges estiguin, com s'ha demostrat aquí, plens de continguts polítics i tècnics, això és absolutament excepcional; però me resulta curiós que a vostè li resultin excepcionals els viatges, però bé.

Sí té raó en una qüestió, que és cert que la nostra intervenció a la zona dels Grans Llacs té uns antecedents que és la tradició dels missioners. I no podria ser d'una altra manera, perquè d'aquesta manera passa amb la majoria de zones en les quals s'intervé, sempre hi ha un vincle, un detonant, alguna cosa que fa que en un món complex i en un món en el qual hi ha multituds de problemàtiques, es decideixi intervenir en un lloc o altre. Generalment el que passa és que han estat aquestes congregacions religioses o de missioners que d'alguna manera han destapat la necessitat i a partir d'aquí, quan varen sortir les polítiques del 0,7 es varen reconduir al que eren actuacions de caràcter missioner a actuacions de caràcter de cooperació per al desenvolupament. I és per això que treballam més en aquesta zona, per aquesta tradició i també a una zona d'Amèrica Llatina i Amèrica Central, perquè hi ha una tradició missionera que ens ha afavorit aquesta intervenció.

Quant a la qüestió de la prioritització que es fa d'una zona o d'una altra, miri, no és ni molt manco un criteri arbitrari, tots els projectes que es fan, tots els que s'han fet a partir d'aquestes entitats que he mencionat, S'Olivar d'Estellencs i Veïns Sense Fronteres, s'han fet mitjançant la convocatòria de subvencions. És cert que no m'he explicat bé quan he parlat del projecte de la presó de Bujumbura, m'he confós; hi ha dos projectes, un que va per la convocatòria ordinària normal, que és el projecte que es fa amb l'Associació de Defensa dels Presos, que és aquest que ajuda a conèixer els seus expedients, realment allà una fotocopiadora és valuosíssima, quan vas al tercer món o als països empobrits te n'adones que els referents són uns altres i coses que per a nosaltres no tenen cap importància per a ells són fonamentals. I després hi ha l'altre projecte, que jo els he confós, me disculpin, que és el projecte de Medicaments per a la Malària, que sí que es va fer per una convocatòria d'emergència, per la via de les emergències; es va considerar com a emergència perquè era un moment de punta en la malaltia de la malària i era un moment en el qual hi havia una gran epidèmia, sobretot a la presó. I vàrem respondre no per la via de la convocatòria, perquè ja estava tancada, sinó per la via de les emergències. En qualsevol cas, l'objectiu jo crec que era més que justificat.

I és cert, entroncant amb el que deia vostè, la tradició i els missioners, que tots els governs fan projectes de cooperació com intentant llevar-li importància al que fa aquest Govern i aquesta direcció general, però miri, no és el mateix, ni és el mateix la cooperació que es fa ara a la cooperació que feien o

fan els missioners, no té res a veure la cooperació per al desenvolupament i la cooperació en la qual hi ha una sèrie de criteris, entre els quals hi és sempre enfortir el que són les organitzacions democràtiques i enfortir la societat civil a altres actuacions. I amb el govern del Partit Popular hi ha una diferència tant quantitativa com qualitativa enorme, generalment el Govern del Partit Popular i de l'anterior legislatura treballava a partir de macroprojectes, de tal manera que, si vostè se'n recorda, el primer viatge que jo vaig fer a Hondures i a El Salvador era, precisament, per fer un seguiment de part d'aquests macroprojectes que, quan vàrem començar el pressupost del 2000, fins i tot del 2001, ja ens tenien compromesos més de 400 milions de pessetes a través de macroprojectes que estaven dirigits a una única zona i a una única entitat. El que hem fet i marca una diferència claríssima és que ara hi ha més d'un 45% del pressupost de la direcció general que és gestionat a través de les ONG per la via de la convocatòria. Si sumam el que gestionen les ONG per la via del que transferim als fons de cooperació insular passaria d'un 60 i busques per cent. Li torn a dir que, encara que vostè no entengui el component polític d'aquesta visita, no era més que fer, com he dit, un seguiment dels objectius de l'acord d'Arusha, aquests eren els objectius polítics, no sé si vostè pensa que n'hi ha uns altres que no es poden explicar, però bé, en tot cas, jo li aconsell que mostri un poquet més d'interès per aquesta problemàtica i sabrà en què consisteixen aquests acords.

I és cert que no he mencionat, i en això m'he de disculpar també, no únicament l'Ajuntament de Palma sinó també l'Ajuntament de Felanitx i el Fons Insular, que vàrem anar a veure sens dubte projectes que es realitzen a través d'aquestes tres entitats: Ajuntament de Palma, Ajuntament de Felanitx i Fons Insular de Mallorca, el Fons Mallorquí, perdó.

I respecte al tema que m'ha mencionat del Sr. Feliu, miri, jo el que li puc dir és que es va oferir ell, a través de les diferents entitats, i jo crec que realment és lloable el fet d'oferir-se a fer una feina realment difícil, com és formar una policia democràtica. Però realment sembla que, i això ens fa veure i constatar que, afortunadament, no tots els membres del Partit Popular tenen aquesta escassa sensibilitat que vostè sempre mostra, Sr. Fiol, perdoni, davant els temes de cooperació amb els continus menyspreus que fa de les actuacions que fa aquest Govern i per tant aquests ciutadans.

Respecte als projectes a explicar jo li puc donar tota la documentació si me la demana per escrit, però els mencionaré perquè, òbviament, per no allargar-me no els he mencionat detalladament. Tenim un micro..., en el 99 vàrem tenir i tenim un microprojecte de subsistència a les escoles secundàries dels refugiats burundesos a Tanzània, Kigoma; un altre projecte de construcció d'un centre cívic polivalent a Kigoma; una tramesa d'ajuda humanitària per a refugiats burundesos a Tanzània. En el 2000, la construcció i dotació del centre cívic de Kigoma; en el 2000 també, dotació i dinamització del Centre d'Acollida i Orientació d'Infants Rodamons de Mwokachi; en el 2000 també, i aquest amb S'Olivar d'Estellencs, l'assistència bàsica als refugiats de Kigoma. I en el 2001, suport al Centre d'Infants del Carrer a Mwokachi, és un projecte de continuïtat, com no podia

ser d'una altra manera; també la construcció i dotació de la Casa d'Acollida i Dinamització del Centre Cívic de Kigoma; la construcció de dormitoris, coordinació de recursos i realització d'activitats formatives en el Centre Cívic de Kigoma. Això a Tanzània.

A Burundi, en el 2000, una ajuda d'emergència als burundesos reagrupats per la força en el municipi de Kanjosta a Burundi; ajuda d'emergència per als presos de Burundi, medicaments per a la malària; emergència també a Burundi als camps de refugiats. En el 2001, accions d'educació per la pau respecte als drets humans a Burundi. I en el 2002 hi ha diferents projectes que ja s'han aprovat a la convocatòria i estan, per una part, a Burundi el suport al desenvolupament i a la reconciliació nacional a Burundi. S'ha d'entendre que el tema de l'educació per la pau per a ells és fonamental i a més és una qüestió que reclamen.

Tots aquests projectes, com he dit, es fan mitjançant la convocatòria de subvencions i es treballa amb dues entitats a la zona de Grans Llacs: Veïns Sense Fronteres i S'Olivar d'Estellencs, sempre a través de contraparts, ja sigui d'entitats ja creades per generar aquesta relació de contrapart, o d'entitats locals.

Quant al tema que me comentava de l'assistència d'un periodista, bé, jo crec que tots els polítics sabem del paper importantíssim que tenen els mitjans de comunicació per donar a conèixer actuacions, de vegades no únicament per a això; però en aquest cas nosaltres estam molt satisfets de la feina que va fer el Sr. Prieto. Ell va venir en qualitat de periodista, no en qualitat de coneixedor de la zona, però sí és cert que sí, si en tot cas he dit això ho rectifico, perquè el que sí és cert és que el Sr. Prieto coneix la zona perquè ha viatjat bastant amb diferents organitzacions també, amb Veïns, i per tant no li era absolutament desconeguda. Al marge de l'estil que cadascú, com a periodista té, ha de tenir i que hem de respectar, del que estam segurs és la seva presència va possibilitar que es conegués, que tengués moltíssima incidència el nostre viatge i que es coneguessin coses concretes. I dir-li que anàvem en nom del president del Govern, teníem una carta que així ho demostrava, una carta dirigida al president i als diferents càrrecs, al president de l'assemblea nacional, etcètera.

I ja per acabar, li contestaré al que jo crec que en definitiva és el que més li interessa d'aquesta compareixença, que és el cost que va tenir aquest viatge. Bé, hi ha despeses amb dos conceptes: una, pel concepte de passatges d'avió i d'hotels, que varen resultar d'un import de 10.410,76 euros; i després, doblers en metàl·lic que s'han de dur i que són sempre despeses a justificar; i en aquest sentit es va disposar inicialment d'un fons a justificar de 8.000 euros, però les despeses finals han estat de 5.500 euros. Per tant, han estat menors perquè ens vàrem endur més doblers en metàl·lic perquè, en principi, pensàvem que l'hotel de Bujumbura no el podíem pagar mitjançant l'agència i per preveure situacions que alguna vegada se'ns ha donat. Però òbviament el que no s'ha gastat s'ha retornat i el que no s'ha retornat es justifica convenientment.

En qualsevol cas, aquest cost que surt de la Direcció General de Cooperació, efectivament, no li havia contestat a això, Sr. Buele, representa el 0,19% del nostre pressupost. Bé, jo crec que, no del pressupost del Govern, del pressupost de la direcció general. Per tant, realment, quan feim una valoració, com la feim, positiva i d'aquí resulta una reconducció de moltes actuacions, jo pens que estan molt ben emprats, perquè s'ha demostrat, encara que vostè, Sr. Fiol, la seva forma d'expressar és desqualificar, s'ha demostrat que s'ha anat a Burundi, Tanzània, a fer feina i jo crec que a més no té cap qüestió que pugui demostrar que no ha estat així.

Per tant, jo esper que la resta de diputats i diputades estiguin satisfets d'aquesta informació, que sempre es pot ampliar mitjançant documentació, si així ho consideren.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Consellera. En torn de rèplica, té la paraula el Sr. Fiol, per un temps màxim de cinc minuts.

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

Gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. Sra. Consellera, bé, jo no tenc, jo m'exprés de la manera que m'exprés i intent explicar les idees que crec que tenen el suport del Grup Parlamentari Popular i li puc assegurar que ho faig amb la màxima claredat possible i amb la màxima honestat intel·lectual possible, amb independència que li agradi a vostè o no li agradi. Naturalment, vostè pot venir aquí, ens pot contar el que vulgui, és el seu dret, és la seva llibertat, vostè pot venir al Parlament i dir el que vulgui, però és que quan es diuen determinades coses s'ha d'anar alerta. Vostè s'ha entretengut, una part de la seva intervenció, a jutjar les intencions d'aquest grup parlamentari, d'aquest propi portaveu, de si l'únic que li interessa és saber una cosa o saber l'altra, de si el nostre plantejament consisteix a frivoltzar, ho ha dit dues o tres vegades, a més; nosaltres no venim aquí a frivoltzar, nosaltres venim aquí a explicar un plantejament, en definitiva, a més, essencialment, a requerir-la a vostè que doni explicacions, que és una de les seves obligacions com a membre del Govern. Per tant, no feim res del que ens haguem, ni tan sols remotament, sentir-nos penedit, ni tenir el més mínim remordiment, molt menys si ens aplicàssim els paràmetres que han estat habituals en aquest Parlament respecte dels membres del Govern, jo li podria contar coses que vostè ni es creuria.

El que no li puc consentir de cap de les maneres és que faci preguntes que prejuten intencions. Jo he estat al Govern, precisament jo he estat al Govern, altres companys meus, amb més mèrits que jo no hi han estat, però jo he estat al Govern, per tant, jo no li puc acceptar a vostè que em faci preguntes de si s'està al Govern per fer negocis o si s'està al Govern per fer política; jo la ret que vostè digui si els tres anys que he estat en el Govern he fet qualche negoci, per ventura he fet un mal negoci fins i tot, però bé, això seria una altra qüestió.

Li he de dir que nosaltres no podem donar per bo aquest plantejament; nosaltres creim que efectivament es fa política i s'ha de fer política des del Govern, naturalment, i vostè té obligació de fer política, però vostè té obligació de fer política dins uns paràmetres normatius, de gestió, de competències, i nosaltres creim, encara que vostè no hi estigui d'acord, nosaltres creim que les seves competències no arriben a participar en activitats dirigides a aconseguir la pau i a aconseguir la democràcia a un determinat país, això és la nostra opinió, nosaltres creim que aquestes no són les seves funcions, nosaltres creim que això extralimita notablement les seves funcions. Distint seria que vostè acudeixi amb una carta del president del Govern i tenguí una reunió, bé, dirigida a tenir un intercanvi d'impressions amb les autoritats locals, que ens pareixeria correcte; però jo vull insistir que gran part del seu viatge, com vostè mateixa ha explicat i ha reconegut, va dirigit a accions de caràcter polític.

I dit això, li he de dir que, respecte de les coses que havíem demanat, ens pareix insuficient la contestació que ens ha donat, però també comprenc que el context en què ens trobam, d'una compareixença on vostè ha de respondre preguntes que se li fan de forma immediata, naturalment per ventura no em pot donar dades que jo li he demanat i que, naturalment, doncs, com vostè me suggereix, demanaré per escrit i jo no vull que vostè se senti obligada a fer-nos els comptes de com arriba una subvenció a una entitat determinada, ja ens preocuparem nosaltres d'esbrinar-ho que és la nostra obligació, que forma part de la nostra feina, i a més no ha de suportar vostè en aquest moment aquesta obligació, que comprenc que me digui que ho demani per escrit i així ho farem.

Més me preocupa el tema dels costs dels viatges detrets, com ja li havia demanat jo també, i el Sr. Buele ha incidit, detrets, com vostè ha explicat i ha reconegut dels fons de cooperació. Jo en aquest moment no m'atrevesc, en seu parlamentària, a fer un judici, molt menys una opinió respecte a la legalitat o correcció d'aquesta operació comptable, en definitiva, que és el que han fet vostès. Em reserv naturalment el dret a analitzar-ho i a jutjar-ho de la manera que ens pareixi pertinent, perquè tenim la impressió, insistesc, és una mera impressió, no tenc el convenciment total que sigui això, que això és una operació incorrecta, és a dir que realment els fons de cooperació no poden finançar aquest conjunt de viatges en els termes en què s'ha produït aquest viatge. Per tant, insistesc, me reserv aquesta qüestió i, a canvi, li faig una altra pregunta que m'havia oblidat, i acab Sra. Presidenta, perquè sé que se m'ha passat ja el temps, però només una darrera pregunta, si me pot contestar la Sra. Consellera.

Ha citat, de passada, a una de les jornades, la coincidència durant el viatge amb un tècnic de la consultora que té contractat el fons de cooperació, m'agradaria que ens digui qui és el tècnic i quina és la consultora i nosaltres ja ens preocuparem d'esbrinar les adjudicacions, només per poder-la localitzar. Pot riure tot el que vulgui perquè naturalment vostè està en el seu dret de riure, però jo li prec que contesti aquesta qüestió.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Fiol. En torn de contrarèplica, té la paraula la Sra. Consellera, per un temps màxim de cinc minuts, i ja anunciar per endavant que haurem de ser molt respectuosos perquè tenim encara una proposició no de llei.

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL
(Fernanda Caro i Blanco):

Sí, gràcies. Començaré amb una altra pregunta, Sr. Fiol, i li faig molt sincerament: d'on recomana vostè que surtin...

LA SRA. PRESIDENTA:

Sí, perdoni Sra. Consellera, les preguntes, en aquest moment concret, el diputat no pot contestar, jo li pregaria que no faci preguntes perquè, si no, allargarem el debat.

LA SRA. CONSELLERA DE BENESTAR SOCIAL
(Fernanda Caro i Blanco):

Sí, gràcies. Bé, jo, a partir de la seva intervenció el que me deman és quina seria la situació més idònia, d'on haurien de sortir els doblers per finançar viatges que tenen a veure amb projectes de cooperació; jo realment això ho intentaré esbrinar amb la gent del Govern perquè potser no seria massa oportú que els viatges que es fan per controlar projectes de cooperació sortissin de Serveis Socials ni sortissin d'Esports ni sortissin de Turisme, jo pens que hem fet servir el criteri més lògic; quan el conseller de Turisme fa un viatge a una fira turística, lògicament surt de les despeses, segurament de les despeses corrents, com en el cas nostre, del pressupost de la Conselleria de Turisme, i s'ha seguit el mateix criteri. Jo pens que realment és oportú, en tot cas, ho sotmetrem a discussió per si de cas a qualcú se li ocorre una solució millor.

El que passa és que també s'haurien de plantejar això els membres dels consells de cooperació que, com vostè sap, també són membres dels ajuntaments, alguns d'ells del Partit Popular, que també fan viatges a diferents països empobrits, amb càrrec al pressupost dels fons insulars, en aquest cas del Fons Mallorquí hi ha diferents mostres, i que es fan, per tant, a càrrec no únicament del 0,7, sinó en gran part a càrrec de la transferència que el Govern de les Illes Balears fa als diferents consells de cooperació. Per tant, si és una pregunta, si és una qüestió que realment he d'acabar d'acordar entre tot un Govern i tota una comunitat, jo crec que haurà de ser per a tots, i si no hem de fer viatges del 0,7 tampoc no els podran fer els membres dels fons insulars i tampoc, jo crec que amb coherència amb el que diu el representant del Partit Popular, mai els membres dels ajuntaments que són del Partit Popular. Jo crec que és una reflexió interessant aquesta que vostè planteja.

Miri, no entrarem en debat perquè, afortunadament estam a les antípodes vostè i jo en política, i per tant aquesta antipatia que me demostra cada vegada que té ocasió a mi fins i tot m'agrada, què vol que li digui, no canviï, està bé, perquè això enforteix la nostra posició absolutament contraposada en política, i per tant jo pens que la funció de qualsevol polític

demòcrata és enfortir allà on sigui processos de democratització i processos de pau, que són al cap i a la fi objectius de la Direcció General de Cooperació, que estan continguts a la llei que s'aprovarà i, per tant, si vostè no està d'acord en què es doni suport als processos de pau arreu del món, digui-ho quan la llei entri al Parlament, perquè si no sabrà que per llei el Govern pot i ha de desenvolupar aquestes qüestions.

El que passa és que jo estic contenta que no únicament el responsable d'ACNUR està en aquesta línia, perquè està enfortint processos de pau a través dels refugiats, sinó també l'ambaixador d'Espanya a la zona dels Grans Llacs, que també va estar molt satisfet dels projectes que s'estaven desenvolupant.

Ja per acabar li he de dir que de la consultora que fa el seguiment dels projectes no record exactament el nom i..., és una consultora que es diu *Tecnología y Desarrollo*, que si no m'equivoc és del País Basc i que va accedir a aquesta contractació a partir d'una contractació pública, que hi va haver una mesa de contractació a la qual jo no estic present; per tant, la varen decidir els tècnics.

I res més, Sr. Fiol. Vostè ha fet el que ha de fer com a parlamentari i jo he fet el que havia de fer com a govern. Vostè m'ha requerit i jo he comparegut. Del seu tarannà vostè és responsable.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Caro...

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

Una cosa, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Abans de passar al següent...

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

Deman la paraula.

LA SRA. PRESIDENTA:

Sí, però és que no hi ha qüestions d'ordre, en aquest cas.

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

Només per aclarir, i que consti en el *Diari de Sessions*, una qüestió que invertiré 10 segons en aclarir, que és molt important per a mi.

LA SRA. PRESIDENTA:

No, però... Perdoni, però és que...

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

Menys de... Cinc segons.

LA SRA. PRESIDENTA:

Perdoni, Sr. Fiol. Perdoni, és que per donar-li una paraula hi ha d'haver un motiu...

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

Quatre segons.

LA SRA. PRESIDENTA:

...i quan vostè ha demanat que no se li fessin preguntes jo he interromput la sessió i, efectivament...

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

No, és que no és per contestar cap pregunta. Només és per manifestar que jo no tenc cap antipatia cap a la Sra. Caro. Que quedi...

LA SRA. PRESIDENTA:

Bé, Escolti...

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

...que consti en acta, això.

LA SRA. PRESIDENTA:

Perdoni, açò no és una qüestió d'ordre, en aquest cas.

EL SR. FIOL I AMENGUAL:

Però és una qüestió important per a mi.

LA SRA. PRESIDENTA:

Abans de passar al següent punt de l'ordre del dia voldria agrair a la Sra. Consellera i al seu acompanyant, el Sr. Pons Lladrés, la seva presència.

II. Proposició no de llei RGE núm. 2013/02, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Ecologista, relativa a llei bàsica d'ocupació.

I passam, idò, al darrer punt de l'ordre del dia d'avui, consistent en la proposició no de llei RGE núm. 2013/02, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Ecologista, relativa a la Llei bàsica d'ocupació. Per a la seva defensa per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Ecologista té la paraula l'Hble. Diputat Sr. Ramon.

EL SR. RAMON I JUAN:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Intentaré ser molt breu, a pesar que és un assumpte de la màxima transcendència, però seré molt breu ja per l'hora en què ens trobam en aquests moments.

Bé, jo vull començar per una cosa que és una mica sorprenent i que té a veure amb tot el procés que hi ha hagut en la tramitació d'aquestes reformes. Estam veient una proposició que va entrar al Parlament fa tan sols 23 dies i ja queda molt antiga, molt antiga no tant en el que es proposa, en l'objecte fonamental, sinó en les formes a l'exposició de motius, perquè aquí parlam d'una proposta que va fer el Govern central dia 16 d'abril, una proposta que va tenir una gran contestació de tots els agents socials, també de les comunitats autònomes, de molt diverses associacions, i el que érem incapaços de preveure aquest dia 21 de maig que registràrem la proposició no de llei, és que de manera immediata, i com ha dit algú amb nocturnitat i traïdoria, lògicament això és metàfora però molt apropiada, aparegués la publicació d'un decret, que tota aquesta reforma, absolutament important, absolutament transcendental, que xoca amb les posicions, ja dic, dels agents socials o de les comunitats autònomes, es faci sense cap tipus de justificació que l'empari, saltant-se el que preveu la mateixa Constitució espanyola, es faci per decret i, ja dic, menyspreant totes les opinions en contra però menyspreant, entenem nosaltres, fins i tot les més elementals normes democràtiques i que s'imposi i es publiqui aquest decret llei que, si no vaig equivocat, a dia d'avui segurament es deu haver produït el debat de globalitat en el Congrés dels Diputats.

Bé, amb aquesta reforma que proposava el Govern i que s'ha convertit en el Reial Decret Llei 5/2002, de 24 de maig, *de medidas urgentes para la reforma del sistema de protección por desempleo y mejora de la ocupabilidad*, nosaltres entenem que el que fa, el que hi ha darrere tota aquesta operació del Govern central és que, en un moment de moderació del creixement, s'aposta per una reducció dels costos de les empreses i de supressió dels drets dels treballadors com a única eina que veuen per fomentar la competitivitat.

Consolida una estratègia de reducció de despesa pública i social que tracta de compensar la reducció d'ingressos fiscals derivats de la reforma de l'IRPF. Evidentment el Govern central sap que reduir els impostos de la renda és una cosa electoralista, i l'anuncia, però per compensar aquests tipus de reduccions dels ingressos tracta de reduir la despesa, bàsicament la despesa social, i pensam que sense cap tipus de justificació ni d'oportunitat que puguin explicar les qüestions en aquests moments. Es tracta de reduir, bàsicament, la despesa que comporta atendre les prestacions per desocupació, però es fa aquesta reforma no com altres, que des del punt de vista del nostre grup parlamentari varen ser també condemnables i varen retallar drets, però ja dic, no com va passar en aquells moments, que hi havia situacions de crisi econòmica, situacions de dèficit de l'INEM. En aquests moments ens trobam amb un superàvit importantíssim de l'INEM i a pesar d'això es fa aquesta operació de retall de la despesa als aturats, i es fa una reforma que bàsicament, i crec que fonamentalment, és un atac per al

conjunt dels treballadors desocupats de l'Estat espanyol perquè tendrà una incidència especialment greu a la nostra comunitat, perquè deixa absolutament a l'aire la protecció, les prestacions per desocupació dels fixos discontinus.

Jo no pens entrar en el debat concret de si afectarà exactament a uns o a altres. El que és cert, perquè efectivament queda en una certa nebulosa i dependrà de la interpretació que es faci de si els fixos discontinus són de durada certa o durada incerta, però el cert és que tots els especialistes diuen que una gran part, una gran majoria dels treballadors fixos discontinus perdran el dret a les percepcions per desocupació, una gran part. Podem discutir a veure en interpretacions si seran uns més o uns menys, però en tot cas és un atac molt important als treballadors fixos discontinus.

A part d'això hi ha altres tipus de retallades. Hi ha un trasllat de renda salarial amb el que suposen les despeses, salaris de tramitació en el cas d'acomiadaments improcedents. Això és una part important de renda salarial que desapareix del salari dels treballadors i passa als empresaris, com també una part que aportava l'Administració que deixa d'aportar-la i que la perden els treballadors. Evidentment també és una desviació de renda de la comunitat autònoma cap a l'Estat perquè l'Estat deixa de gastar-se tot el que és protecció, prestacions als desocupats de la nostra comunitat, amb la qual cosa també s'agreuja la situació de dèficit de la balança fiscal.

Això són una mica els temes estrella d'aquesta reforma, però evidentment no s'acaba així. Hi ha més efectes. Per exemple, no es comenta molt, però supòs que tots els grups, evidentment el nostre ha rebut un escrit d'associacions de cooperativistes. Les cooperatives de treball també es veuran perjudicades, tota una sèrie d'actuacions es veuen perjudicades i es veuen que queden sense competències, és un retall de competències a les comunitats autònomes. La conferència sectorial sobre ocupació no és un lloc a on es vagin a discutir les mesures que s'ha d'adoptar, sinó que és un lloc on conviden els responsables de les comunitats autònomes a dir amén al que han decidit des del Govern central, des del ministeri, i efectivament moltes comunitats no diuen amén, diuen que estan en desacord, i ho diuen evidentment totes les que no estan en mans del Partit Popular, ho diuen públicament, i les que estan en mans del Partit Popular ho diuen privadament. Evidentment ja és un menyspreu també per als responsables de les comunitats autònomes.

Per no allargar-me més, és una situació absolutament lesiva per als treballadors, per als aturats de les nostres illes, per a la comunitat globalment, que haurà de suportar una disminució dels ingressos econòmics, i sobretot es fa dins una política que ens sembla absolutament perillosa de tractar de criminalitzar els treballadors que estan sense feina, d'estendre la idea que els que estan cobrant les percepcions són uns estafadors, són uns que no volen treballar, que és també una política que s'estén, en altres sectors, s'estén a la immigració també aquesta idea, d'anar criminalitzant aquests sectors i, per tant, justificar polítiques més dures, polítiques més conservadores, polítiques que s'estan aplicant en aquests moments en què hi ha una majoria absoluta del govern del Partit Popular, majoria que

evidentment no discutim, que és legítima, però pensam que se'ls ha pujat una mica al cap, i que quan no tenien aquesta majoria absoluta no s'atrevien a fer polítiques tan agressives i ara les volen dur a terme, i jo crec que és bo des del Parlament de les Illes, representant de tota la població de les nostres illes, davant aquest greu atemptat que suposen aquestes mesures, aquest decret llei, que hi hagi una resposta contundent i que es vegi el rebuig per part del Parlament de les Illes Balears a aquestes polítiques tan lesives.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Ramon. Per part del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, té la paraula el diputat Sr. Buele.

EL SR. BUELE I RAMIS:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Efectivament, volem intervenir per manifestar el nostre suport a aquesta proposició no de llei que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i Ecologista bàsicament per tres motius, perquè el contingut d'aquesta proposició no de llei, que efectivament fa prendre una postura d'aquest parlament davant les mesures de reforma de la prestació per desocupació de la Llei bàsica d'ocupació, nosaltres posam aquí aquests tres motius que consideram que són més que clars perquè es doni suport a aquesta proposició no de llei.

En primer lloc, perquè es tracta d'una iniciativa eminentment política que du a terme el Govern de l'Estat espanyol, bàsicament adreçada contra les iniciatives polítiques que puguin tenir els diversos governs de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol i, concretament, la comunitat autònoma nostra, de les Illes Balears, en el que fa referència a les polítiques actives d'ocupació que han estat ja transferides a aquestes administracions per part del Govern central. És per tant, per a nosaltres, una iniciativa que va en contra d'allò que ja tenen aquestes comunitats autònomes i que difícilment podran exercir amb la llibertat que vulguin.

En segon lloc, perquè és una decisió política que interfereix claríssimament i directament en les competències que tenen els serveis públics autonòmics per dissenyar les seves pròpies estratègies de suport a la recerca activa d'ocupació. Nosaltres volem recordar que quan el Sr. Conseller de Treball i Formació, juntament amb el director general, canviava els rètols de l'INEM pel del SOIB, Servei d'Ocupació de les Illes Balears, era qualche cosa més que un gest, això era l'inici d'una nova política en matèria d'atenció sobretot a les persones persones que estan en atur i a aquelles persones que han de rebre algun tipus de prestació. Aquesta política, contra aquesta política s'està aixecant, entre d'altres, aquesta mesura presa pel Govern de les Illes Balears. Va en contra de les iniciatives de les comunitats autònomes, interfereix aquestes competències i sobretot, i és el motiu més fonamental per a nosaltres, agredeix la classe treballadora, l'està agredint d'una manera molt clar, molt nítida, molt directa, deteriorant el que per a nosaltres han de ser unes relacions laborals molt més fluïdes i molt més harmòniques, i

posa en perill el manteniment dels actuals nivells de prestacions, i pel que fa a les Illes Balears nosaltres sí que creim que aquest col·lectiu de fixos discontinus és el que en surt més mal parat.

Per això amb aquesta proposició no de llei nosaltres si més no el que feim és manifestar la voluntat d'aquest parlament d'oposar-se a aquestes mesures que està duent a terme el Govern central amb aquest decret, que intenta reformar la prestació per desocupació i la Llei bàsica d'ocupació.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sr. Buele. Per part del Grup Parlamentari Socialista intervé la Sra. Armengol.

LA SRA. ARMENGOL I SOCIAS:

Gràcies, Sra. Presidenta. També molt breument perquè entenem que ja se'ns ha fet tard, i és una llàstima que no puguem tenir un debat intens sobre tot el tema d'ocupació, però molt breument per donar el suport a aquesta iniciativa del Grup d'Esquerra Unida i Ecologista per part del Grup Parlamentari Socialista.

Entenem que els motius en contra del Reial Decret Llei que va aprovar el govern del Sr. Aznar han estat ben explicats pel portaveu d'Esquerra Unida i, per tant, intentaré no repetir els arguments, perquè la setmana passada vàrem poder tenir un debat en aquest parlament, a ple, amb una proposta que feia en aquell moment el Grup Parlamentari Socialista i que va ser aprovada, com esperam que aquesta també sigui aprovada avui capvespre, però sí que incidirem en un tema important per a nosaltres. El Reial Decret i la forma en què el govern del Sr. Aznar ha aprovat aquest reial decret llei ha impulsat a l'Estat espanyol una cosa molt preocupant, que és la ruptura del diàleg social i que nosaltres creim fonamental per poder aconseguir una bona governabilitat i unes bones mesures de protecció de l'atur i de protecció a l'ocupació.

Nosaltres creim fonamental que després de la vaga de dia 20 de juny el govern del Sr. Aznar es torni a seure amb els sindicats, amb els agents socials, amb els partits polítics i amb les comunitats autònomes, cosa que no ha passat fins ara. Esperam que el fet que hi hagi aquesta vaga, hi hagi aquesta ruptura de diàleg social faci repensar al govern del Sr. Aznar que s'està jugant molta cosa aquí, a l'Estat espanyol, i que és bo seure's, i és bo negociar, i és bo consensuar, perquè avui, en el Congrés dels Diputats, que s'hi ha vist la revalidació del Reial Decret Llei, el Partit Popular ha quedat tot sol, no hi ha hagut cap grup parlamentari que li donàs suport. En tot cas nosaltres entenem que això significa prou que hi ha molta gent que està en contra de les formes i del fons, de com s'ha duit a terme l'aprovació d'aquest reial decret llei, i per tant necessitam que s'assegui de forma immediata per tal de poder negociar-ho.

Quant al que fa referència el punt de la proposició no de llei als fixos discontinus, hem dit moltíssimes vegades que la Llei

de règim especial de les Illes Balears es va aprovar el 98, i de moment encara és paper banyat perquè no es posa en marxa una llei que va ser senyera en el seu moment per al Partit Popular i per al Sr. Matas molt concretament. Per tant és evident que l'article 32 de la Llei de règim especial de les Illes Balears demana una comissió mixta i, per tant, demana una asseguda entre el Govern de l'Estat i el Govern de les Illes Balears per a totes aquelles mesures que afectin els fixos discontinus de les nostres illes. Veim com en aquesta ocasió, quan s'ha hagut d'aprovar el Reial Decret Llei, que afecta clarament els fixos discontinus, no hi ha hagut primerament un intent, un diàleg, una reunió de la comissió mixta amb el Govern de les Illes Balears per intentar pactar totes aquelles polítiques que hagin d'afectar els fixos discontinus, tal com preveu -com deia- la Llei de règim especial de les Illes Balears.

Per tant, és evident que el Govern del Sr. Aznar ha actuat amb nocturnitat i traïdoria amb l'aprovació d'aquest reial decret llei quan, emprant una forma d'extremada urgència, cosa que no existeix a l'Estat espanyol perquè amb una economia que ells mateixos qualifiquen de pròspera i amb una situació de superàvit altíssim, de 2 bilions de pessetes, de l'INEM, evidentment no s'explica de cap manera aquesta necessitat urgent, com s'ha aprovat aquest reial decret llei.

Per tant nosaltres donaríem total suport a aquesta proposta, si bé plantejaríem dues esmenes a la proposició no de llei que fa Esquerra Unida donat que, com que la varen presentar fa més temps, hi ha hagut diferents actuacions. En el primer paràgraf afegiríem: "En conseqüència sol·licitam la retirada del Reial Decret Llei 5/2002 i la imminent negociació amb agents socials, partits polítics i comunitats autònomes". I en el segon punt, quan diu: "El Parlament de les Illes Balears reclama", afegiríem "una vegada més, el desenvolupament efectiu del règim especial", perquè com tots sabem va ser aprovada la setmana passada una proposició no de llei en el mateix sentit.

Moltes gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Armengol. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula el Sr. Camps.

EL SR. CAMPS I COLL:

Gràcies, presidenta. El Grup Parlamentari Popular ha estudiat amb molt d'interès aquesta proposició no de llei, efectivament abans que s'aprovàs el Reial Decret Llei 5/2002, de 24 de maig, i a aquest decret llei l'empara la Constitució, l'empara l'article 86, i totes les reformes laborals en aquest país des que hi ha democràcia, s'han fet per decret llei. Per tant és una mesura que té el Govern i és una responsabilitat política per part del govern de José María Aznar per dur endavant les reformes que calguin perquè en aquest país hi hagi la plena ocupació, plena ocupació que serà un fet d'aquí al 2010, no com va dir Felipe González, que aniria i crearien 800.000 llocs de feina que encara cercam.

La gran diferència des de fa sis anys a ara, la gran diferència, és que hem passat d'un 24%, dades INEM, d'ocupació a un 11%. La gran diferència de fa sis anys a ara és que ja s'ha reduït la gent a l'ocupació en 1.700.000 persones. La diferència de fa sis anys a ara és que hi ha 3,5 milions més que fan feina. La diferència de fa sis anys a ara és que d'un -0,7 del PIB hi ha un superàvit del 0,9 del PIB per la seguretat social, i açò és una garantia per a les pensions a futur, amb una reserva de 3.500 milions d'euros.

Però amb açò encara nosaltres no estam satisfets. Nosaltres el que volem és la plena ocupació, i l'objectiu és arribar al 2010 en què tothom en aquest país tenguí feina, i açò s'ha fet i es farà de doble manera: per una banda, creixem i creixerem el doble dels altres països del nostre entorn de la Unió Europea, i aquest creixement es repartirà en creació de llocs de feina, que és la millor manera que entén el Partit Popular per repartir la riquesa; i també, com no?, farem més reformes fiscals i davallarem més els impostos, cosa que no feia el Partit Socialista abans. A mi em sembla que li sap greu, i no sé com és que li sap greu, al representant d'Esquerra Unida, que els treballadors i les treballadores paguin menys d'impostos a l'Estat, i que tinguin més doblers per a les seves necessitats i per al seu lleure. Jo aquesta és una qüestió que realment no entenc de cap de les maneres.

La situació, per tant, d'aquest decret llei es fa per canviar les estructures, es fa per introduir una nova cultura de polítiques actives d'ocupació. El que volem amb aquesta igualtat d'oportunitats és que per mitjans de polítiques actives, combinades també amb polítiques passives, tothom tenguí oportunitats d'un lloc de feina.

Vostè ha parlat de les persones, concretament em pens que es referia, de 52 anys. Aquestes persones de 52 anys que cobrin un subsidi efectivament cobraran la meitat del subsidi, però l'empresari que els contracti tindrà unes bonificacions de seguretat social i, a més a més, aquesta persona rebrà la resta del salari que li correspongui. Per tant tindrà una millora d'ingressos, i aquesta persona que ara està a l'atur i que nosaltres consideram que encara és vàlida perquè encara és jove i reuneix molta experiència, aquesta persona pot fer molt per la societat, i estic segur que per la seva mateixa autocomplaença i autoestima li serà bo, així com també per a totes aquelles persones, dones, mares, que estan a l'atur, han tengut un fillet i que volen fer feina; també són una ampliació de mesures. I també és una ampliació de mesures a col·lectius que fins ara no en tenien cap, de protecció, com eren els eventuais agraris, eventuais agraris que veim que no té cap sentit que hi hagi una subvenció a comunitats autònomes regides fins ara pel PSOE, com són Extremadura i Andalusia, pel PER abans, AEBSA ara, i que realment hi ha una contradicció que per una banda baixa l'ocupació un 70% d'agrari i en canvi puja, per altra banda, el subsidi agrari. Açò és una contradicció que no té cap sentit, i el que sí feim és que hi hagi una igualtat per a tothom, és a dir, feina feta, feina que pots tu després cobrar a l'atur cotitzada, cobrada.

Jo crec que açò és una qüestió que realment Europa diu, perquè totes aquestes reformes del Reial Decret 5/2002 no són

altres que seguir les línies de la Unió Europea ja a la cimera de Luxemburg, refrendada a la cimera de Barcelona, i que també du com a punt de partida l'estratègia europea d'ocupació. I aquest és el repte.

I el senyor del PSM diu que li sabria greu que les polítiques actives transferides a la nostra comunitat autònoma siguin minvades. Jo crec que no és així, i jo pens que efectivament el Sr. Grosske, a part de penjar el tauler i el rètol del SOIB, poca cosa més ha fet. Que jo recordi en aquest parlament no ha duit cap projecte del SOIB, no ha duit cap objectiu del SOIB, no ha duit cap estratègia del SOIB, no ha dit en què es gastarien, s'invertirien els doblers del SOIB, no ha dit quines polítiques d'orientació, formació i inserció laboral faria i duria a persones amb discapacitats, faria amb joves, faria amb persones majors de 45 anys i faria també amb els sectors que més ho necessiten. No ho ha dit, i com que no ho ha dit, nosaltres pensam, i deim, i confirmam, que és una capsa buida i només un rètol.

S'ha dit tallar salaris i tallar drets, i el Grup Parlamentari Popular vol dir clarament que no hi ha una regressió dels drets dels treballadors. La reforma del sistema d'aportació per desocupació no retalla prestacions ni altera ingressos ni despeses de cap persona a l'atur i que perceben prestacions; al contrari, el Reial Decret 5/2002 facilita oportunitats d'ocupació per a tothom, per a totes aquelles persones que realment vulguin fer feina, i açò ho entenem ben bé a la nostra comunitat autònoma de les Illes Balears. Nosaltres som una comunitat eminentment activa, nosaltres som una comunitat en què el que volem és fer feina, i per açò hi ha totes unes mesures d'ajut a aquestes persones, i aquesta és la gran diferència d'aquesta cultura que impulsa el Partit Popular de feina per millorar la situació del país i personal, contra aquesta cultura del subsidi i de l'atur, que no fa més que endormiscar totes aquestes persones amb capacitat i voluntat de fer feina.

Per tant, i com no pot ser d'altra manera, el nostre grup del Partit Popular votarà en contra d'aquesta proposició no de llei.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Camps. En torn de rèplica per part del grup autor de la proposició no de llei té la paraula el Sr. Ramon per un temps màxim de cinc minuts.

EL SR. RAMON I JUAN:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta, i moltes gràcies, també, al Grup Parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista i al Grup Parlamentari Socialista pel seu suport, i lògicament dir que em semblen molt bé les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, que completen qüestions que han vengut després d'aquesta presentació. Jo crec que la referència a la necessitat de retirar el Reial Decret és molt important -en el moment en què ho presentarem encara no existia aquest reial decret- i també, donat que ja el ple del Parlament ha fet una declaració en favor del desenvolupament del règim especial i del seu article 32, matisar-ho en aquest sentit, per tant hi estam completament d'acord.

Home, jo, les paraules del Sr. Camps, que comprenc que haver de venir aquí a defensar en aquest Parlament i en aquesta comunitat una mesura d'aquest tipus és una situació una mica complicada, jo no voldria estar al seu lloc; i clar, ens fa, no sé si ens conta el conte de la lletera o aquest, això de què el 2010, doncs com que ja no hi haurà aturats i el que van a treballar és que cap al 2010 no hi hagi aturats, supòs que la feina a la nostra comunitat no serà estacional, supòs que serà tot l'any igual, com, efectivament, a l'època que ells governaven no hi havia estacionalitat, l'hivern estava tot ple de turistes i d'activitat, i evidentment el que no sé és si arribaran, en fi, que la política de l'Estat, perquè clar, per arribar al 2010 amb aquesta situació a tot l'Estat, necessitaríem evidentment el liderat imprescindible del Sr. Aznar que ha dit que no es tornaria a presentar. Em sabria molt de greu que això no fos possible.

(Remor de veus)

LA SRA. PRESIDENTA:

Es prega silenci, per favor.

EL SR. RAMON I JUAN:

Bé, ara bé, una qüestió sobre els impostos. Miri, Sr. Camps, jo que els impostos baixin als treballadors, sobretot als que tenen pocs ingressos, em semblaria molt bé, sempre que els que més tenen paguin més, perquè els impostos fan falta per fer polítiques socials; ara vostès han fet una reducció de l'IRPF que beneficia bàsicament les rendes més altes, però sobretot vostès han fet, com reconeix qualsevol especialista, vostès han fet una pujada d'imposts a través dels impostos indirectes que, com tothom sap, són els més injusts perquè no són progressius, que els paga tothom igual. Per tant, anem a veure com són les coses, vostès han fet això i ara per fer aquesta reducció de l'IRPF necessiten fer aquestes qüestions. I sobretot, si està tan bé la situació, si cada vegada hi ha més feina, si cada vegada està tot millor, per què necessiten vostès aquesta reducció importantíssima de les despeses de l'INEM que està en superàvit, ho poden explicar? Poden explicar de veres que en aquesta comunitat si no es modifica el decret de com estan avui en dia els fixos discontinus, bàsicament majoritàriament, es quedaran sense dret a percepcions? Per favor, siguin una mica més responsables, senyors del Grup Parlamentari Popular.

Gràcies.

(Aldarull a la Sala)

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Ramon. En torn de contrarèplica, té la paraula el Sr. Camps.

EL SR. CAMPS I COLL:

Gràcies, Presidenta. És que hi ha dues confusions, si nosaltres podem, hi ha més doblers de l'INEM és per fer polítiques actives, que no té res a veure amb la Seguretat

Social, a veure si ho entén. I nosaltres, de 1.700 milions d'euros hem arribat a 4.700 milions d'euros en polítiques actives, li dic per saber el detall de tot, sí senyor, que no té res a veure amb el fons que el Pacte de Toledo va proposar de la Seguretat Social, i són els 3.500 milions d'euros que jo li dic. Jo és per aclarir-li.

I una altra cosa, les baixades d'imposts són efectives, reals, només li donaré una dada, si vol, quin interès pagaven en temps del PSOE i quin interès d'hipoteques pagam en temps d'ara?

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Camps. Per tant, tot seguit passarem a la votació d'aquesta proposició no de llei, amb les modificacions que s'han introduït per part del Grup Socialista que, per cert, podríem repetir i llegir-les en veu alta, perquè ho passaríem a votació, i, si cap grup no s'hi oposa, introduiríem aquestes modificacions. El portaveu del Grup d'Esquerra Unida ja ha manifestat que hi estava d'acord i, si cap altra grup no s'hi oposa, admetríem aquestes esmenes.

LA SRA. ARMENGOL I SOCÍAS:

Sí, gràcies, Sra. Presidenta. En el punt 1 de l'acord, al final del paràgraf, afegiríem: "En conseqüència, sol·licitam la retirada del Reial Decret Llei 5/2002 i la imminent negociació amb agents socials, partits polítics i comunitats autònomes". I en el punt 2 de l'acord, quedaria: "El Parlament de les Illes Balears reclama, una vegada més, el desenvolupament efectiu del règim especial..." i quedaria tal i com està.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Armengol. Per tant, tot seguit, passam a la votació de la Proposició no de Llei número de registre 2013 de l'any 2002.

Vots a favor d'aquesta proposició no de llei?

Vots en contra?

Abstencions? No n'hi ha. Per tant?

EL SR. LLETRAT.

Vots a favor, 9; en contra, 7.

LA SRA. PRESIDENTA:

En conseqüència, queda aprovada aquesta proposició no de llei.

Una vegada esgotat l'ordre del dia d'avui i no havent-hi més assumptes a tractar, se n'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS

DEL

PARLAMENT

DE LES

ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	12 euros.
Sis mesos	6 euros.
Tres mesos	3 euros.
Preu de l'exemplar	0,60 euros.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 8
07001 PALMA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma

